

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790192480/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

lide ham, og inviterede ham til paa Fredag, vi skal have Selskab. Hvad jeg vilde give, for at Du kunde være med. Du skulde see hvor smaa Hænder han har, han rev sin ene Handske itu, da han trak den af, for at spille for os; jeg havde en uhyre Lyst til at sye den sammen for ham. Og saa lystigt han leer; og som han bruger sine Øine. Ude i Tivoli, – nei, Tante har altid ondt af, at jeg ikke sidder og slaer Øinene ned. Herregud hvortil har jeg da faaet dem.

---

d. 25de.

Jeg gad vidst, hvad det igrunder er, der fængsler Mændene. Ja Gud, jeg husker det vel, hvad vi lærte af de smukke Bøger, vi læste sammen, om vor Charakteers Blidhed, vort bly Væsen, vore Talenter o.s.v., og at Kjærlighed først indfandt sig efter et længere Ætkjendtskab. Men jeg har dog ogsaa læst, at den kunde komme ved det første Møde, og da er jeg nysgjerrig efter at vide, om det er noget Mere end vort smukke Ansigt, Hænder Fødder og Figur der bedaarer. See, alle disse pene Cavallerer, som paa et Bal sige os smukke Ting, de skulde blot engang fortælle, hvad det var, der bragte dem til at sværme! Maaskee det vilde lønne sig bedre end deres mange forslidte Complimenter, det vil da sige, hvis de sværmede for Andet, end netop vort Ansigt, Hænder eller Figur; thi hvis ikke – jeg synes, det vilde være en uforskammet Frækhed om Nogen sagde at han elskede mig, fordi jeg havde en smuk Gorge; – og synderlig anderledes forekommer mig ikke den Kjærlighed, vi skal kunne antænde ved første Møde. Der stod i en Bog, jeg forleden læste.

Vous dites quand vous rencontrez une femme: voila une belle nuit, qui passe. Et ne serait-ce pas un grand ecolier en de telles matières, que celui qui baisserait les yeux devant elle, qui se disait tout bas: «voila peut être le bonheur d'une vie entière,» et qui la laisserait passer.

Jeg forstaaer det maaskee ikke ganske, og Hr. Jespersen sagde, at det var en umoralsk Bog, som jeg ikke skulde læse; men jeg anfører det blot, fordi jeg føler, hvor dybt den vilde fornærme mig, der gjorde Cour til mig, og kun antog mig for *une belle nuit*. Ja, Du forstaaer mig maaskee ikke, og min Stil er da ogsaa saa usammenhængende, som vel ene jeg skriver den: – for Guds Skyld lad aldrig et Menneske see dette Brev; – Du kjeder Dig maaskee endogsaa over mine dybsindige